

FAMILIULU FAMILIULU

Apare in 1/13 si 15/27 a luni. — Pretiulu pre unu anu e 4 fl., $\frac{1}{2}$ anu 2 fl.
pentru Român'a pre anu 10 franci — lei noi.

DOMNULU TUDORU.

— Novela istorica originsla. —

[Premiata cu 100 franci.]

(Urmare.)

Vediuramu in odai'a domnesca pe Voda Suti impotrivindu-se sociei, se sub recel'a marmorelui nutrita vapai'a unei dragoste patimasia. — Era un'a din acele fiintie, pentru care campulu patimiloru si a ambitiunei e cu multu mai vastu, de catu se-i pota gasi vre-o margine.

Nu era iubita de nime ca-ci despota si cruda despretiuni ori-ce i-i esia in cale. Unu singuru omu i-i cunoscea tempestuosulu caracteru, elu scia ce se petrece in peptulu ei, ca-ci inaintea lui se deschidea inim'a ei fara sfiala.

Era acelu barbatu plesiuvu carui'a i-i disa: „Vod'a a traitu, in siese septemani se 'mi spui Vod'a a muritu.“ Si totu lui i-i spusè barbatulu misteriosu: „remane pe tine se 'ti faci detorinti'a, sciintiale t'ale te voru ajutã.“

Elu era sfatniculu si intrigantulu; masina ce se puneã in lucrare la unu caprigiu a acelor'a, de a carui soldu se folosia.

In demaneti'a ce a urmatu acelei seri, — pe candu nobilimea cu lene orientala tragea din marghilea seu invertia metaniile, — Vod'a era cu nisce furnicari frigurose prin spatele sale aplecate.

Nu bagase in sema candu adusera cafele si dulceatia impreuna cu bucatele de venatu si vinurile, — ca Hristari celu cu sciintia, doftorulu seu i-i scapa in pocalulu de clestaru o bombitia mai mica, ca gamali'a unui acusioru.

Vod'a se ospeta domnesce, manca bucata grasul'a si tragea suculu de Odobesci, uitandu grigi si necasuri, la imbarbatarea vinulu. Apoi veni Domn'a cu frumseti'a ei admirabila, oglindandu unu surisu batjocoritoriu. Elu se intarita pana i-i veni oboseala, ce 'lu trecu in nesciinti'a unui somnu. Atunci se apropiã Domn'a, ascultandu respiratiunea lui grabita.

Statuse multu plecata — dar' redicandu-se murmurã unu blastemu ce i-i contrase trasurile. O ura si unu doru cruntu, i rapl strigate nadasitore.

Hristari o conduse la femeile ei. — Cãndu 'si veni in ori, elu statea totu langa ea.

„Scapa-me! esclamã in esaltatiunea ei. Scapa-me de acel'a pe care 'lu urescu!“

— Fi fara grigia Domnitia — e treb'a mea ce fagaduisemi principelui. Mergu acum cu vestea, ca, Vod'a e pe dogã rea.

Si pana-ce Domnitoriulu tragea unu somnu fara visa, intrãga boerimea si ergeli'a de slujbasi scieã, ca Vod'a capetã o bola la partea stंगा a fontanelei.

Toti doftorii si vragitorii greci alergara la consultari. Se redicau vaiete si jeluri — prin beserici se da sfintiloru tamãe pentru reinsanetosiarea lui.

In bajbaial'a cea mare, unu arnãutu negru ca pecatulu saltã pe armasariulu, ce nu aveã se por-

nésca la cale mai scurta, cá — Constantino-
polea.

Nime nu 'lu întrebă ca unde plăca si de cine este trimisu? Toti urmariáu bôl'a Vodei, ce 'si leganá capulu infierbântatu de friguri, buiguindu despre lucruri ne mai pomenite. Dómn'a veghiá lánge elu, cá o marmora rece.

Hristari tiénea consultari cu ceialalti inveniati, mân'a lui recoría fruntea morbosului, si apropiá busaloru tremurânde o beutura, ce aveá se vîn-dece reulu din launtru.

Inse tóte indesiertu, — cate-odata erá mai bine, spiritulu se limpedia, agitatiunile se alináu, — dar' o oftare repede 'lu faceá se cada in stadiulu celu mai desperatu.

Schimbarea tiénù pâna la inceputulu anului 1821, cându reintórse arnăutulu. Erá acceptatu, cá-ci indata 'lu condusera la Dómn'a, unde o făgăduiala si o punga grea 'lu resplatiră pentru greutatile ce intimpinase pe cale.

Cându se indepartă elu, Vod'a jacea cu ochii inchisi in apropierea ferestrei arcuite, — dar nu dormindu, ci desceptu. Si genatu óre cum de lumina, facù semnu aprodului de puse umbrariulu inainte.

Iluminarea redusa facù bine ochiloru sei aprinsi, dar fibrele iritate 'lu nepaciuiáu fôrte. Cugete preste cugete sbérnaiáu cá in fuga selbatica prin crerii lui, — cugete vechi, pe cari le abandonase de câte ori se intruniáu spre a-i aretá chipulu trufasiu a soçiei s'ale. Dar' in acésta óra cându spiritulu lănceđu nu mai poteá resiste suveniriloru — Anastasi'a se iviá din fie-care cadra, mândra cá flórea ce se desvalesce numai la o suta de ani, pentru a ameti pre privitori cu neasemenaverele ei profume.

Dar' cá flórea povestei odata o cunoscuse asia, pâna adeca se credeá ruda. — Cum se schimbbase inse de atunci?

Unu oftatu durerosu se rupse si fără voia 'si astupă făçi'a. O adiere lina sêmți si deschidindu-si ochii zarí o icóna mandra lánge elu.

Prin unu gemetu 'si strinsè braçiulu cu convulsione. Hristari i aduse filigeanulu la gura, cá se 'lu usiureze de suferintie.

„E destulu — dise Vod'a aspru, — asta beutura nu 'mi mai trebuesce, mórtea si asia va sosí destulu de tempuriu. M'ati omoritu.¹⁾ — strigă asvêrlindu filigenulu, m'ati omoritu pentru a dá câmpu largu eterfei.... Anastasio.... Ipsilanti.... blastemu pe voi si pe Greci'a...!

¹⁾ Se dice cu sigurantia cá mórtea acestui domnu n'a fostu naturala, ci causata prin veninu; fiindu-ca nu voise a se uni cu eteri'a, ce aveá de scopu a redicá revolutiunea grecésca. — Albumulu armatei romane. Bucuresti, 1873.

Aceste cuvinte le rostí cu ochi sticlati si busa inspumate, pe care amutise unu suspinu asemenea strigatului. Apoi o sguditura de spaima — nisce membrii suciti, si Vod'a Alesandru Sutiú incetă de-a mai suflă.

III.

Trei dile si trei nopti ninse neintreruptu, crivetiulu trecea cobitoriu, cásî cându ar' gelí mórtea lui Alesandru.

La mânăstirea „Din-tr'unu-lemnu“ clopotele sunáu doiosu, ér' maicele sante rostíu in a dóu'a slujba rogatiuni pentru inaltulu mortu.

Unu barbatu vení despre dealu, unu voinicu ce cu ochiulu incungiurá mânăstirea.

Elu se socoti la prasnicultu dilei, si grabindu spre beserica se lovi tocmai la usia cu unu barbatu, ce esiá in graba mare.

„Doftore Joane!“

— Oltene, tu aici?

„Vinu dela mosi'a vecina unde avui a man-tuí nesce ómeni de fóme. — Dar' tu?“

— Eu am datu de o cinste mare. Eri a trimisu maic'a staritia dupa mine, cá se scapu cu sciintiale omenesci o fiantia, ce i-se incredintiase nu de multu.

Boeriulu redicá capulu fôrte repede, aruncându o privire întrebătoare. — „Cine e?“

Cine alt'a cá fét'a despre care dice cante-eulu ca „e flórea floriloru“....

O radia insenină făçi'a intunecósa a acestui barbatu. — „E reu dora copilei?“ — întrebă elu.

Doftorul redicá din umeri. Reu si nu prea; fét'a vescediesce de o muta desnadejde si alt'a nemicu. Sufere cu sufletulu, ér' din vorbele ei pri-cepu ca bocescce dupa lume. „Ti dicu prietene, ca o negustorie curata a adusu biat'a féta aici. Corbian'a a jacutu greu, si data in increderea calugaritaloru, nici ea nici ele nu mai credeáu la o tãmăduire. Mai la urma in ceasulu de frica o sfa-tuira pentru reinsanatosiare a daruí, ce iubiá mai multu. — Negresitu cuvintele nadajduitóre au desceptatu noi poteri in sufletulu bolnavei. Ea nu se socoti multu, cá-ci sciendu cá nemicu nu este cu nepotintia lui Ddiu, făgăduí pe Paun'a calugariei.

„Si Corbianu nu s'a impotrivitu?“

— Eh! si elu cá toti boerii nostrii. S'a in-voíitu, cá-ci erá unu mijlocu de-a asigurá mosce-nitoriului seu o avere nebucata. — De féta 'mi pare reu, — viitoriulu ei e cumplitu, cá-ci de lume se pare a o legá si alte fire.... Ean asculta! déca tu ai ajutá si aici pre cei mai slabi, eu asiú scapá fét'a, ér' tu ti-ai face sarindariu de-plinu.... Ce dracù! e vremea se 'ti cauti si tu o nevést'a, déca n'ai inceputu si pân' acum, ocolindu mânăstirile maicelor.

„Bine, dar' cine 'mi fâgâduiesce isbutirea?
— Hei boieriule! au n'ai la indemâna vré câti-va
flâcâi, cá credintiosulu teu Arbore?

„Nu prietene! asemenea lucruri sunt pentru
jupuitorii poporului, si nu pentru o fiintia, a ca-
rei sufletu e unu gingasiu profumu de flóre.“

— Bine! vedu ca o se remâna isprav'a pe
mine, — dar' spune te scie ea?

„Mi se pare; treceâmu adese pre lânga ca-
sele loru.“

— Dóra atunci cându Corbianu erá pârjolu
asupr'a t'a? Dicala vechia: ca betranii facu cer-
tele, ér' tinerii dragostele, — asiá a fostu de cându
e lumea. Inse nu-i superare, pune tu nisce vörbe
de incredintiare pe o hartia, si de aci incolo
tréb'a mea.

In diu'a urmatóre erá doftorul si stariti'a
in cell'a novitiei bolnave. Copil'a erá palida cá-ce
suferiá de dorulu lumei. Doftorul o întrebâ de
un'a de alt'a, cá dör' ar' gasi privilegiu a-i da scri-
soric'a boeriului. Aveá frica omulu, cá-ci mânás-
tirea „Din-trunu-lemn“ erá vestita; in ea afara
de duhovniculu si elu nu intrase altu barbatu.
Apoi de se impotriviá fét'a, nu potea óre se fia
rusínatu?

Tochmai inse pe cându erá mai incurcatu che-
marâ pe maic'a priorésa — si inca in dosulu ei
sioptí Paunei: „Boeritia ból'a tí-e grea, dar' o
poti lecuí singura. Mânástirea nu 'ti face bine, eu
'ti dau mijlocu a scapá din ea. Unu voinicu si-a
pierdutu liniscea de cându esci aici; elu nu doresce
alt'a, cá a te face sogi'a lui. — 'Ti aduci aminte
de Olteanulu?“

Unu noru de rosiatia í-i trecù pre faciã
candu sioptí: — da!

„Dela elu 'ti dau asta scrisóre. Mai vré mör-
tea, de câtu se te lase aici. Dela parinti n'ai se
ascepti mántuire, stariti'a inca s'ar impotrivi, cá-ci
scie ce pretiuesce cinstea a avé pe fét'a Corbiã-
nului in mânástirea ei. — „Eu nu dicu nimica — dar'
fâ pre cum 'ti da inim'a.“

— Doftóre! respunsé ea tremurându, e osénda
a incliná lui Ddieu unu trupu, ce in locu de cu-
getari si rogatiuni sfinte, duce la altariu foculu
dorintialoru, si suspine inecate. E mare daru a
câsciga mil'a ceriului, dar eu gândescu ca si afara
de mânástire se póte dobândi. Me-asiiu trudi a fi
cinstita si cu fric'a lui Ddieu si in lumea de
afara, ce iubescu asia de multu.

„Asia boeritia! inse vremea trece. Iá vedi
si ace'a ce 'ti dice Olteanulu?“

Ea trecù patimósele lui síre, si nisce lacrime
sfite í-i inadusira graiulu.

— Nu me potu fâgâduí, far' a vorbí acelu
ce jertfescu iubirea parentiloru mei, díse ea. Fâ
doftore ast'a, apoi o se câscigu poteri.

Elu sucí din capu dicundu: — „Ai dreptu, dar'
e o pricina de siriclicu. Maic'a stariti'a e pe gri-
gia pentru sanetatea bântuita, si de ace'a a luitu
scapare la sciintiale omenesci. O se-i spunu ca
tí-e reu, cá se aducemu vre-unu invetiatu mai be-
tranu, póte cu ast'a isbutescu a aduce pre boieriulu“...

Fét'a se galfedi, dar' nu avù cându respunde,
câ-ci priorés'a se reintörse.

— Cum e boritiei? — întrebâ ea, netedindu
perulu luciosu a fetei.

„Déca se increde sfatului meu, stau bunu de
sanetatea ei, — respunde doftorul cu o privire
semnificativa.

Copil'a 'si redicâ genele si apoi le aplecâ
cu o pudóre verguria.

„Domnitiei í-e reu; starea ei cere ingrigire mare,
— Adeveratu — dar' catra cine amu se me
mai indreptu? întrebâ priorés'a cu mahnire.

„De ast'a asiiu scí eu unu vestitu barbatu,
ce este in treccere din capitala spre casa. Déca
mi-ati da slobodienie a-lu aduce in acestu sântu
locasiu, eu amu firma credintia...!“

— Fia asia, in scirea lui Ddieu, — díse sta-
riti'a, — am dara nadejde ca o se fia cá o flóre pe
cându va sosí timpulu votului.

In alta di intimpinâ priorés'a cu multa ce-
remonia pe doftori, indestulata de celu nou, cá-ci
erá omu smeritu si trecutü in vârsta. Ea nu za-
bovi a-i pune la inima támâduirea bolnavei, cá a
unei'a ce erá aprópe se câscige ceriulu. Cându vrù
inse a trece cu ei in cell'a fetei, se audí unu
sgomotu, — o sora mai tinera alergá a-i spune,
ca sosise logofetés'a Filipescu.

Nu erá potrivita asta visita, inse priorés'a
aveá iscusinti'a lumei culte, — poftí pe doftori
se între si fara ea, la Paun'a.

Copil'a siedeá cu capulu radímatu pe o pe-
rina móle. Faci'a ei plutiá din cernitulü vest-
mentu asia de primaverósa, cá unu ghiocelu. Cându
zarí pre cei veniti, nu se potù scula, cá-ci cu in-
trég'a inpodóbire recunoscutu pe Olteanulu, la care
de atâtea ori alergara insufletitele ei cugetari.

Boeriulu care nici la marginea vietiei n'ar ff
cutezatu a-si deschide tain'a sufletului seu, acum
í-i descoperí dragostea, si in ea noptile petrecute
ocolindu mânástirea. Icón'a dorului seu se facuse
ea, de cându o vediù ántái'a-data; si stea avea
se-i fia dtupa-ce preotulu va binecuventá legatur'a loru.

Paun'a l'a ascultatü, si cu oftari sfite a dísu:
scie Ddieu boieriule! póte gresiescu, dar' nu potu
contr'a inimei. Isbutesci a me scóte de aici, dra-
gostea mea tí-a resplatí, — nu isbutesci, se scí
ca me stíngu....“

Mai multu nu potù rostí, cá-ci se iví stariti'a.

(Va urmá.)

EMILIA LUNGU.

**UMBREI MULTU-REGRETATEI
JULIAN'A BERARIU — nascuta MORARIU.**

Iubirea — scumpa umbra — isvorului neescatu —
A totu, ce de-armonia in lume e legatu,
Iubirea crescînesca, ea singura ti-a fostu
Limanulu, unde 'n viétia aflatái adapostu.

Aciá de infocata erá a t'a iubire
Incatu vediendu pre altii in vré-o nenorocire:
Uitá de tine ina-ti, uitá de-ai tei iubitii,
Luá in aperare pre cei nenorociti...

Si ochii-ti pentru densii in lacrimi se 'nundá
Si sufletulu teu nobilu odichna nu aflá,
Pan' nu vedeá dorerea 'nvinsa si edrobíta,
Pan' nu semtia in giuru-i viétia fericita.

Totu, ce-i frumosu si bine, de tine-a fostu iubitii,
O jertfa a iubirei ai fostu catu ai traktu...
Dar' zelulu in iubire pentru natiunea t'a
Parechia 'n Bucovin'a raru 'si va mai aflá.

Acum inse iubirea-ti e stinea pe vecia
Si stinea 'n sociu scante'á de ori ce bucuria,
— Ca-ci anim'a ce pierde totu ce i-a fostu mai santu,
'Si pierde temel'ia aice pe pamentu.

C. MORARIU.

In legatura cu poesi'a acést'a primiramu urmatórea
notitia, care pentru informatiunea on. publicu cetitoriu
lasamu se urmeze aici:

Inaltu Prea-Santi'a S'a Parintele archiepiscopu si
metropolitu alu Bucovinei si Dalmatiei Dr. Silvestru
Morariu, remase in urma numai cu doi copii: Ju-
lian'a, maritata dupa actualulu parochu si protopres-
viteru titularu Artemiu Berariu din Céhoru, si Vasili
adiunctu c. r. in Cernautiu.

— Preotés'a Julian'a a fostu o femeia, uni-
ca intre preotesele nóstre bucovinene. O femeia de ace-
lea, in a carei societate omulu se sênte — asiu poté
dice — indummedieitu. Prin judecat'a s'a justa despre
viétia in tóte impregiurarile, prin cunoscintiele s'ale in-
tinse pe campulu literaturéi romane, germane si fran-
cese, prin urmarirea neobosita a politiceii si a desvol-
tarei vietiei sociale romane de pretutindene, prin des-
teritatea s'a in art'a musicala, ea 'si adunáse unu tes-
sauru, de care se sêntia magnetisatu totu insulu, care
avea ocaziunea se petróca tempu mai indelungatu in
societatea ei.

Fericita a fostu acésta femeia cá mama in viétia
familiara, cá-ci inca pe la inceputulu anului 1878 avea
noue copii dragalasi. Dara fericirea si noroculu o para-
sira in curéndu.

Pe la finea anului 1878 si inceputulu anului 1879,
anghin'a difterica secerá dupa olalta cinci din acei
copii — lovitura grea pentru o anima de mama. De
aice inainte, o durere ascunsa incepé a-i consumá vi-
étia.

In primavér'a anului trecutú caletorí ea impreuna
cu sociulu seu la locul de cura Roznau in Moravi'a si
petrecé acolo trei luni. Dela Roznau se re'ntórsa mai
slabita si caletorí totu cu sociulu seu la Odobesci la
cura de póme. Dara nimica nu fú in stare se ajute san-
netatii sdruncinate, si in díu'á de Jordanu, 6 Ianuariu
v. a. e., Julian'a 'si dete sufletulu, in etate abia de 38
ani.

Inmormentarea a urmatu domineca in 9 Ianuariu v.
Consangeni, prieteni, cunoscuti din mare departare, pre-
otii si laici romani si neromani de prin Cernautiu si im-
pregiurime si intregu satulu Céhoru s'au fostu adunatu

pe la 2 óre p. m. lángha locuinti'a repausatei, cá se o
petróca pe calea cea de pe urma.

Imbracati eráu siese-spre-diece preoti in frunte cu
prea-cuviosia s'a parintele archimandritu diecesanu A.
Ciupercoviciu. Dupa sevêrsirea rogatiuniloru indatinate
de acestu soboru lángha cosciugulu mortuaru, cortegiulu
intregu, insoçitu de cântarea corului seminarialu, se pu-
se in mişcare spre baserica.

Dupa prohodú, la care o deosebita impresiune a
facutu stichir'a „tóte suntú desiertatiune cele
pamentesci“ cântata de betranulu si venerabilulu
consiliariu superioru de tribunalu si preside alu tribu-
nalulu penalu din Cernautiu Michailu Piteiu, precum
si stichir'a „adusu-mi-amu amente de profetu-
tulu,“ cantata de corulu seminarialu si pusa pe note
de talentatulu si multu promitietoriulu profesoru actu-
alu de musica din Brasióvu C. Porumbescu, — parintele
archimandritu Calinescu rosti o cuventare amesurata
ocaziunei triste, si apoi cortegiulu se indreptá spre mor-
mentu. Lacremile versate aice de sociulu, parentele si
fratele repausatei, au patrunsu adéncu pre toti privi-
torii. Corulu seminarialu esecutá imnu'u ocazionaliu:

Adi Céhoru 'n doliu se 'nbraca Pentru-o mama, ce-o jelescú: Soçi, parinte, fii, si prieteni, Ce de ea se despartiescu.	Si din locul de repausu „Remasu bunu!“ la toti li dice: „Remasu bunu!“ parinte scumpe, Soçi iubitii si fii si fiice;
---	---

Unu modelu raru de femeia, O virtute stralucita, Din durere-acum se muta La viétia fericita;	„Remasu bunu!“ iubitii prieteni, Toti ce-aici stati in machuire, „Remasu bunu!“ la cea din urma Trist'a nóstra despartire!
---	---

Mai tiené apoi o cuventare bine sêntita parintele
catechetu dela scófa reala superióra din Cernautiu C.
Coca, si in fine parintele archimandritu diecesanu, prin
nesce cuvinte petrundiátorie cerú in numele repausatei
iertatiunile indatinate.

Nu numai Bucovin'a, dara, o dícu din convingere,
Romanimea intréga a pierdutu multu prin mórtea ace-
stei femei.

Fia-i tierin'a usióra, si memori'a eterna!

Despre ameliorarea rasei umane.

Originea reului; cauzele decrescerei poporatiuniloru; midilócele
pentru a perfectoná constitutiunile morbide; viétia celibatara;
modulu cum ar' trebui se se faca casatoriele; bólele ce impiedeca
uniunile conjugale etc.

III.

Educatiunea are o mare influentia asupr'a eredi-
tatiei; ea deprinde pe copilu a vorbi, a se mişcă, a pri-
ví, a audí, a sênti, a intielege, a judecá si a iubi. Ce'a
ce copii vedu la parenti de multe ori facu si ei; si a-
césta influentia este atátu de mare, dupa d. Papilion,
incátu elu atribue mai multu educatiunii, in cele mai
multe casuri, puterea de-a realisá asemenarea morala
si psihologica intre ascendinti si descendinti. Pentru
acestu autoru, ereditatea este unu actu secundaru in
admirabil'a genesa a individulu morale. Pána la óre-
care punctu, acést'a este esactu, déca vomu considerá
cá multi devinu invetiati, ómeni de geniu, pe cându
ascendintii lorú nici n'au sciutu a scrie séu a cetí. Cu
tóte acestea n'ar' fi mai logicu se admitemu cá déca
parentii acestoru invetiati ar' fi avutu cultura intelec-
tuale, ei ar' fi devenitu nesce somitati in art'a lorú, si
cá prin urmare, ce'a ce n'au facutu ascendintii din
lips'a instructiunei, potu face descendintii instruiti
moscenindu o dispositia ascunsa intr'una creeru

necultivat? Acést'a din urma este opiniunea mea, pe care credu că o voru admite multi din confratii mei.

Cui nu i-s'a intemlatu se observe individi fără nici o instructiune posiediendu o judecata multu mai rationabila cá multi d'n cei ce aveáu o óre-care cultura intelectuala! Nu este dér' rationabilu a admite că déca acele persóne fără instructiune au o inteligintia óre-care, ele ar' fi potutu deveni ilustratiuni, cultivandu-si inteliginti'a cu care s'au nascutu?

Pentru a dá nascere la o generatiune cu calitati superióre, e fórte necesaru a cautá omogenitatea in uniunile conjugale. Este cunoscutu că unu capu mare cu unu creeru voluminosu, in generalu este dotatu de o inteligintia superióra. Cei ce s'au ocupatu de antropologia, si in particularu ilustrulu nostru profesore de la Paris, d. Broca, sustienù cu multa ratiune că geniulu omenescu este in raportu directu cu volumulu creeriloru; voiu mai adauge si cultur'a capetata.

Cromwel, Descartes, Leibnitz, Voltaire, Byron, Goethe, Napoleone I., Cuvier etc., aveáu capulu enormu. Creerii lui Cuvier cântariáu 1,829 grame, pe candu dupa studiulu d.-lui profesoru Broca, terminulu mediu alu greutatii creeriloru la Europeni este de la 1,350 la 1,400 grame. Bichat este o rara exceptiune, in defavórea acestei legi generale.

Cei mai multi antropologisti admitu că omulu alu carui'a capu n'are 50 centimetre in circumferintia orizontala este mediocru, si că acel'a ce apropia séu in-trece 58 centimetre are multa siansa a fi unu omu fórte superioru in tóte, ci intr'o specialitate óre-care.

Din cele ce precedu resulta categoricu că ereditatea se transmite la multe generatiuni si tóte dispositiunile ce au posiediutu ascendintii voru trece fatalmente la descendinti. A cultivá dér' ereditatea, a cautá de-a o modificá este a redicá popórele la unu rangu demnu de secolulu alu XIX-lea. Deja la Romani erá obiceiulu a cautá pentru uniuni conjugale femei cari eráu din familii distinse prin virtute, frumsetia si sanetate deosebita. Englesii in uniunile conjugale nu tienu la averi, nici la nobletia, ci la calitatile particulare ale viitórei soçii si la ascendintii sei. Scopulu lor nu este altulu decâtu a lasá urmasi vigurosi si cu calitati virtuóse: intr'unu cuventu ei suntu singur'a natiune carii tindu la perfectionarea rasei lor; prin urmare frumseti'a, caracterulu, sanetatea si virtutea trebuescu cerute cá conditiuni indispensabile intr'o uniune conjugale, cá-ci ce'a ce copii vedu la parentii lor, de multe ori facu si ei, si déca o buna educatiune a lipsitu copiiloru, orice instructiune scolara va fi insuficienta pentru a schimbá caracterulu ce unu copilu a luat de la parenti

Luxulu are o parte considerabila in degenerarea popóreloru. Clas'a inteligenta, clas'a de susu, ar' trebui se dee exemple de simplicitate, cá cea de josu se le póta urmá. Viéti'a publica ce-a imbracisiatu o mare parte din tinerimea nóstra are cá consecintia fatale pe de-o parte a-si distruge unu spiritu distinsu, ér' pe de alt'a a-si ruiná sanetatea si a pierde si gustulu de a avé o familia, de-a lasá descendinti perfecti. Acestea nu suntu ipotese, ci realitati pe cari fie-care omu cu judecata le póte intielege. Fia-care vede că in dílele nóstre durat'a vietiei merge decrescându; puçini din noi potu ajunge vèrst'a betranetiei, ducându o viétia publica si aventuriera, netiêndu nici unu comptu de preceptele salutarii urmate de stramosii nostrii.

(Va urmá.)

Lui J. C. Dragescu.

*Pornescu in lume fora de tîenta
De toti lasatu,
Mane-a mea tíera ce-mi este santa
Me-a si uitatu.*

J. C. DRAGESCU,

Candu ai scrisu aceste versuri
Si-ai plecatu din a t'a tíera,
Multu a trebuitu se suferi
La a densei dragi hotare,
De ti-ai fostu predíse insu-ti:
Cumcă dulce tíer'a t'a
In o dí te va uitá!

Dragu poetu alu libertatiei
Ce adi esci unu peregrinu,
Si traesci viéti'a 'n doruri —
Departatu de-alu tieriei sénu,
Venú din tíer'a cea frumósa
Cá pre-unu tiermu necunoscutu
Se-ti aducu alu ei sarutu.

Ah! pre malurile Marei
Candu te preámblu gánditoriu
Nu cugeti tu spiritu mare
La alu tieriei venitoriu?
Nu te-ajunge câte-odata
Unu doru lungu, nestemperatu
Dupa tíer'a ce-ai lasatu?

Ori ai betranitu si ast'feliu
Si sémfírile in pieptu,
Dar' ce dícu? nu 'mbtranesce
Sufletulu unui poetu!
Pentru ce nu mai cânti astadi,
Pentru ce nu mai re'nvii
Dorulu mândrei vitejii?

Nu ai ceriu frumosu pre-acolo,
Nu-i vre-unu codru, nu-i vre-unu crângu?
Nu suntu paseri se suspine
Nu suntu anime ce plângu?
Ah! si Lyr'a-ti nu tresare?
Nu te-ajunge unu doru santu
De alu tieriei scumpu pamentu?

Si-atunci nu'ti apuci Lyr'a,
O! poete multu doritu,
Si in típete amare
Nu cânti neamulu asupritu?
Nu faci se strabata versu-ti
Preste vâi, preste Carpati.
Pân' la fratii departati?

Cânta dara! ast'a-i legea
Si chiamarea-unui poetu,
Pána ce mai are inca:
Dragoste si doru in peptu!
Cându se-oru stinge-acestea dóce
Cordíle Lyrei se frângu —
O! si-atunci tóte se stîngu...

O! poete-alu libertatiei,
La noi este-o nópte grea —
Se-a stinsu dulcea 'nsufletire
Si sperantiele cu ea...
Tíer'a plânge si suspina
Ah! si voi a ei iubiti
Par' că nece nu-o-audíti?

Ah! pre malurile Marei
Cându te preámblu gánditoriu,
Nu cugeti tu spiritu mare
La-alu tieriei venitoriu?
Nu te-ajunge câte-odata
Unu doru lungu nestemperatu
Dupa tíer'a ce-ai lasatu?

V. B. Muntensecu.

GLUM'A VENTULUI.

— Novela. —

[Urmare.]

Unu momentu mai târziu, domnisiór'a Bert'a intră în odaia.

— Ah ce tempu! — oftă dens'a, ce ventu de mé-dia-nópte! Apoi arin'a, ce te orbesce; dar' totu-afât'a, dupa o preamlare în ventu te sântiesci bine.

Ea erá rumena si fôrte voiósa. Enricu o află mai frumósa decâtu cum i-a parutu pe balconu.

— Iertati, domnisióra, f-i díse cu respectu, eu me retragu, déca poffiti.

— Ba, nu-e pentru-ce, ve multiemescu; continua-tí-ve numai lucrulu; eu n'am decâtu se-mi depunu sia-lulu, si éca acést'a s'a sí intemplatú deja.

Bert'a, dupa-ce 'si periã vestimentulu si aruncã o privire în oglinda, începú a se preamlá în susu si în josu prin chilia, curatiendu puberea, ce se asiediasè pre mobile; apoi de-odata se oprí si luându a-mâna micutiulu portofoliu: — Iegariule! ce ai cântatu în momentulu cându amu intratu? — întrebã dins'a cu vócea ei dulce.

— O romança, domnisióra; o romança vechia.

— Nu e rea.

Dicându acestea, Bert'a deschise portofoliulu; epis-tól'a rosa erá în elu, impaturata în patru. Enricu în acestu momentu priviã la masticulu seu, si nu la pórt-fofoliu; dar' suntu objecte, pre cari le vede omulu forte bine si déca e intorsu cu spatele catra ele.

— Spune-mi, reincepú Bert'a dupa unu momentu si pana caudu Enricu 'si intogmí unu geamu cá se-lu tata în marimea dorita; de buna-séma dt'a cunosci aici tóta lumea.

— Ba tóta lumea nu, domnisióra, — dar' aprópe tóta lumea, — omulu lucra pretotindenea câte puçianu.

— Fără indoieála. Suntu multi scaldatori deja pre prundusiu?

Ea puse portofoliulu pe mésa si desfacú epistol'a, pre care o precurgeá vorbindu.

— Vre-o doue-dieci, domnisióra; suntemu inca numai în Juniu si prundusiu e mai impoporatu dela 15 Juliu pana la 30 Augustu.

— Nu mai multi de doue-dieci? Intru adeveru, mai ca nu poti vedé pe nimene pre prundusiu.

Ea totu cetfã si întorse o pagina.

— Cunosci dt'a pre scaldatorii déjà asiediatu aici? — continuã dias'a în tonulu celu mai naturalu, — scii-le numirile?

— Famili'a Milleau, domn'a Dolmain, domnii Jar-riant si câtiva scaldatori la otelulu Michau si la otelulu Detuneq. Acesti'a suntu aprópe toti domnisióra.

— Nu cunosci din intemplan. pre unu domnu, care are unu nume fôrte siodu: Polyphemu?

Acf 'lu apucã pe Enricu unu parocsismu de risu internu, care déca erumpeá, f-i poté compromite multu situatiunea.

— Intru adeveru, díse dinsulu puçinu zimbindu, e unu nume siodu. — Polyphemu! Polyphemu! — Ah! acum scíu domnisióra; acest'a nu i-e numele adeveratu, trebue se fia o poreclitura, pentru-cã 'mi aducu aminte, cá int' o dí am audítu pe prundusiu nisce ómeni teneri numíndu astfelu pe unulu dintre prietinií loru.

— Nu scíi, în Berck este acum tenerulu acest'a?

— Da, domnisióra; ma eu 'lu vedu fôrte adese-ori.

Si, reculegându-si totu curagiulu, Enricu adausè, riscându de-a vatemã pre tener'a s'a întrebátoria:

— Déca domnisiór'a..... séu parintii dtale, aveti cev'a de a-i comunicã..... eu m'asiu insarciná bucu-roso álu insciintã.

Dinsulu urmaria cu ochi ageri epistol'a sa, pe care Bert'a o intorceã între frumósele sale degetutie, si s'asceptã a o vedé la momentu trecându în man'a s'a, dar' tener'a fêta nu se vedea nici câtu de pucinu ca ar avé intentiunea de-a i-o incredintã, cà-ci ea o repuse în portofoliulu seu, pre care apoi 'lu inchisè cu chei'a intr' unu puiutiú de ogliada, si-i respuse cu óre-care semnu de displacere:

— Ba, ve multiemescu, ien' mai cânta romança, care o cantã mai inaiate

Nu erá încãtrãu si Enricu, bine cà necajitu, cà-ci nu si-a vediutu epistol'a luându calea dorita de elu, totusi reincepú romança cu o vóce afectuósa, intarin-du-si intr'acestea geamulu cu cuie menuntiele, ce faceã o acompaniare celu puçinu destulu de neindatinata.

Salutare locuri frumóse

În cari rapita-anim'a mea

Gustase, dile delicióse,

Lânga Silv'i'a cea scumpa-a mea...

— Bravo! Bravo! iegariule.

— Da, acést'a e fôrte frumosa!

— Vóce egala, si grigita, timbru placutu, umbra-giurile perfecte; si prelânga tóte acestea unu brio!

Eráu domnulu si domn'a Javelinu împreuna cu un-chiulu Onoriu, cari de unu tempu ascultáu la usia, pre care o deschiseserã fără sgomotu.

Enricu devení puçinu surprinsu, dupa ace'a salutã suridiendu, cu ciocanulu seu de feru intr'o mâna, si cu unu ou mare de masticu în ce'alalta.

— Scii, prietine, ca ai unu viersu tare bunu? con-tinuã unchiulu Onoriu. — Fetiorulu acest'a are unu ta-lentu deosebitu, Javelinu.

— Ce aria e ace'a iegariule? întrebã dlu Javelinu intr' unu tonu de capu-de-familia, care ascépta respunsu urgentu.

— E o romança, domnule, a carei musica e de Victoru Massé. Cuvintele suntu, ce e destulu de curiosu, de Boileau.

— De Boileau! cine e Boileau, iegariule?

— Boileau? 'Mi pare, cà nu e numsi unu Boileau pe lume: Nicolau Boileau-Despréaux, auctoriulu „Lu-trin“-ului si „Artei poetice,“ contempuranulu lui Racine si la Fontaine.

— Nascutu în Parisu, în diu'a Tuteuroru-Sântiloru, în 1636, completã unchiulu Onoriu.

— Unle draci le-ai invetiatu tóte aceste, tene-rule? întrebã dlu Javelinu privindu la Enricu cu inte-resare. Domniat'a esci invetiatu, iegariule, ba inca fôrte invetiatu.

Trebue se marturisim, cà Enricu a uitatu de sine si cà dinsulu a comisú o gresiéla mare lasându se se védia vèrvulu urechiei unui teneru, care a facutu stu-dia. Oh! vanitatea! vanitatea!...

— Din memoria cânti astufeliu séu cunosci si notele?

— Le cuvoscú da domnule, si compunu chiar' déca cere trebuinti'a. Jocu sí hobo'a.

— Hobo'a! Ah! acest'a e unu lucru admirabilu! Fire-ai dt'a în stare a-ne face partea intr' unu quartetu?

— Acést'a n'ar fi prim'a-data, domnule.

— E bine, vînã dara pre sér'a ast'a la siepte óre, cându 'ti vei fi sfèrsítu ocupatiunile de dí si ne vei face o placere. În urma continuã dlu Javelinu adresan-

du-se catra fratele seu, vomu avé dara una teneru si ne vomu poté cantá intregu repertoirulu.

— Da n'ar' fi bene se mergemu la dejunu frate, iusemná unchiulu Onoriu; amu flamânditu alu dracului decându ne preâmblamu.

— Mergemu dara se mâncamu; apoi domniat'a tenere, acést'a séra ne vei petrece cu hobo'a si cu cele mai frumóse románce.

Si toti Javelinii descinsera felicitandu-se, cà au aflatu unu teneru, de care, precum se vede, aveáu mare lipsa la recreatiunile loru musicale. Enricu 'si sfersi lucrulu intr'unu modu, cà nici insusi dlu Tasteleau nu ar' fi disu cumca nu e alu seu; si reintrà acasa fara se fi aflatu cev'a de acést'a parintele séu maic'a Minuta.

[Va urmá.]

Remasu bunu

Riului ce curge 'n vale
Remasu bunu eu i-am sioptitu,
Si cu anim'a 'n dorere
Eu de elu me-am despartitu.

Sa-lielora ce se pléca
Spre períulu cristalínu,
Remasu bunu la despartire,
Eu le-am disu cu tristu suspínu.

Si privindu casuti'a 'n care,
Anii miei am petrecutu,
Remasu bunu le-am disu la tóte,
Remasu bunu, cà-ci eu me ducu.

Si cându vreám se viu la tine
Remasu bunu tie se 'ti dîcu,
Tu privindu in ochi la mine
Am tacutu n'am disu nimîcu.

Inse ochii miei de lacrimi
La momentu s'a 'ntunecatú,
Eu ti-am spusu ce vreám a-ti spune...
Si de tin' me-am departatu.

Astadi nu mai dîcu „remasu bunu“
Nimentu, — me-am departatu,
Inse lacrimi pentru tine
„Am versatu, versu ne'ncetatú.“

Georgiu Simu.

Diverse.

Societatea literaria „PETRU MAIORU.“

1. *Insciintiare.* Societatea literaria „Petru Maioru“ a junimei romane studióse din Budapest'a in caus'a edarei operi transcrise cu litere latine „Istori'a pentru inceputulu Romaniloru in Dacia“ de Petru Maioru, intempinandu nescari pedece neprevédute in acést'a afacere inpreunata cu multe si grele dificultati, ér' de alta parte *avendu intentiunea a dá acestei opere multu pretióse publicitate catu de estensiva si intensiva*, fiindu fórté de doritu, cà atare ópera se nu lipsésca de pre més'a neci unui Romanu sciutoriu de carte, spre orientare se sémte necesitata a aduce la cunoscinti'a on. d-ni prenumeranti si a on. publicu cetitoriu urmatóriele:

1.) Inchiatu fiindu contractulu cu tipografulu, lucrările de tiparire s'au inceputu; inse de órece tiparirea, celu multu numai pre 15 Aug. st. n. a. c. se va poté terminá, oper'a numai pre la finea aceleasi lune se va poté spedá. Pentru care intardiare, respective amanare ceremu indulginti'a binevoitória a on. dni prenumeranti.

2.) Intardiandu-se terminarea tiparirii, terminulu de prenumeratiune se prolungesece pana la 15 Maiu st. n. a. c. totu cu pretiulu mai de multu anunciatu, si anume: esemplariulu brosiuratu cu 1 fl. 50 cr. v. a. séu 3 lei 75 bani, ér' legatu cu 2 fl. v. a. séu 5 lei.

3. Toti acei'a, cari voiescu a se aboná séu voru avé bunatate a colectá, suntu rogati a se adresá prin o carte de corespondintia càtra comitetulu societatii: Budapest'a Waiznergasse Nr. 13 II. 30.; ér' banii de prenumeratiune ne rogamu, cà se se tramita directu curatorului societatii: Ilustritatiei S'ale Domnului *Joanu cav. de Puscariu* jude la curi'a reg. ung. Budapest'a, Radialstrasse Nr. 78. I., ce'a ce se póte efectuí mai usioru prin mandatu postalu (postai utalvány, Postanweisung.)

4.) Colectantii pentru 10 esemplare brosiurate voru capeté unu esemplariu brosiuratu, ér' pentru 15 unulu legatu rabatu. Rogamu inse pre toti acei d.-ni, cari voru binevoii a colectá, cà pentru tramitarea cóleloru de prenumeratiune se se adreseze catra comitetulu societatii in modulu mai susu indicatu, cu ace'a observare, cà *numai acei'a se voru poté bucurá de favorulu de prenumeratiune, cari se voru aboná pana la terminulu mai susu statoritu*; pentrucá dupa ace'a, de órece un'a ópera cà acést'a, avendu estensiune aprópe 25 cóle in tipariu si costandu-ne pre lánge pretiulu ficsatu una suma considerabila, societatea va fi necesitata a-i urcá pretiulu, ce'a ce la tempulu seu asemene se va aduce la publicitate.

5.) On. d.-ni prenumeranti suntu rogati a ne comunicá adresele d.-loru câtu de chiaru si legibilu semnandu totu odata si post'a ultima.

Dupa care insciintiare in speranti'a caldurosnului spriginu alu on. publicu cetitoriu si iubitoriu de cultura nationala, remanemu cu stima destinsa in numele societatii „Petru Maioru“ Budapest'a la 13 Februariu 1883.
Georgiu Ilea m. p. vicepresiedinte.
Demetriu Horváth m. p. secretariu.

II. *Multiemita publica.* Societatea literaria „Petru Maioru“ a junimei romane studióse din Budapest'a, dupa pace ilustrulu seu curatoru i-a prezentatu socotél'a despre starea ambeloru fonduri ale ei in anulu 1882, 'si tiene de detorientia a aduce sincer'a s'a multiemire pentru urmatóriele colecte, respective oferte mari-animóse sosite in decursulu ferieloru anului trecutú:

1.) prin d.-lu colectante *Joanu Popu* vichenotariu comitatensu in Oradea-mare, colect'a nrulu 28: *Colomanu Órley* proto-notariu com. 2 fl. *Desideriu Toth* adv. 2 fl. *Nicolau Zigre* adv. 2 fl. *Joanu Popu* vice-not. com. 1 fl. Sum'a: 7 fl. — 2.) prin Rev. d.-nu colectante *G. Marchisiu* archi-diaconu in Carei, colect'a nrulu 20: *G. Marchisiu* 2 fl. *J. Popoviciu* (S. Nicolau) 1 fl. *M. Péter* (Istreu) 1 fl., *J. Antal* 1 fl., *J. Cosmuti'a* 2 fl., *G. D.* (Carei) 50 cr. *J. Szilágyi* (Mezőterem) 1 fl., *G. Lazaru* (Sanislaú) 1 fl. Sum'a: 9 fl. 50 cr.

Deci primésca cu totii adûnc'a multiamire a societatii nóstre!

Budapest'a la 14 Februariu st. n. 1883.

Georgiu Ilea m. p.
vicepresiedinte.

Demetriu Horváth m. p.
secretariu.

Apelu. Junimea universitara din Clusiu vediendu, cà in centrulu Transilvaniei un'a scóla populara singura romana nu póte tiené peptu curintelui pornitu si sustinutu de factori cu multu mai tari, s'a decisu, cà se atraga atentiunea romanimei intregi asupr'a postulu celui mai periclitatu in cultur'a

nationala. Esista de multu unū fondu de mai multe mii pentru deschiderea unei scóle séu a unui **Institutu Romanu de fete in Clusiu**. Insemnatatea acestui orasiu reclamá de multu, acum inase negresítu, cá acésta scóla, eventualu institutu de fete se functiuneze in tempulu celu mai de aproape. Situatiunea e seriósa, cultur'a nationala a mii de romani in anim'a tierii e amenintiata... Femei'a romana trebue redicata pe calea educatiunei nationale... Ajutoriu ceremu dela toti Romanii, cárorale jace la inima caus'a nóstra santa: Dér' curendu! Fara pregetu pentru cá scóla de fetitie s'o vedemu inflorendu preste 1—2 ani.

Unu rolu insemnatu nationalu jóca societatea academica „Jul'i'a“, a junimei univ. rom. din Clusiu. Intronfandu vre-o 40 de membri ord., ea 'si tiene in tóta lun'a 2 siedintie, 1 literaria, alt'a administrativa: emulatiunea i este criteriulu: operatele lit. mai alese se premiaza, studinti lipsiti se ajutama; se sustine o biblioteca frumúsa, unu cabinetu de lectura cu vre-o 25 foi periodice, bine cercetatu chiaru si de junimea gimnasiala, de profesionisti (societatea sodaliloru) si clasele mai de josu, dér' mai cu séma de inteliginti'a, asia numita „betrinii nostri...“ Contactulu junimei devine mai intinsu cu ocaziunea concerturilor si majalurilor, cari intrunescu inteleginti'a giurulu si din parti extreme chiaru; aci melodi'a, joculu si datinele romane suntu la ordinea dílei.

Unu astfelu de concertu arangéza junimea la 1. Martie a. c. in folosulu fondulu scólei resp. institutu de fetitie si alu societatei academice „Julia.“ Spre acestu scopu s'au transmis invitatiuni si colecte in tóte partile romane. Apelamu la ajutoriulu tuturor Romaniloru. — Damele suntu rogate a se infaçisá, dupa putintia, in costumu nationalu. — In paus'a cea mare 12 juni voru presentá in costumuri nationale: „Calusierii“ si „Lung'a“. — Ofertele se cuitéza, cu multiamire, pe cale diaristica si suntu a se adresá presiedintelui concertulu romanu Teodoru Miháli, candidatu advocatiale in Clusiu. — Clusiu, lun'a fauru, 1883. Comitétulu.

Inscriptiune istorica. Pe zidulu basericei lui Stefanu celu mare din Vaslui, d. Th. Burada, cu ocaziunea unei excursiuni, ce a facutu in acelu orasiu, a descoperitu urmatóri'a inscriptiune interesanta: „*Acestu sfintu Dumnediescu locasiu, dintru inceputu ziditu de repozatu intru fericire Domnu Stefanu Voevodu betranu si fiu seu Bogdanu Voevodu, si dupa vreme risipindu-se s'au ziditu din nou de Domni'a s'a cucón'a Mari'a Cantacuzino logofatésa, soci'a repozatului marelui logofetu Costache Ghica, cu tóta cheltuiála Domniei s'ale, spre vecinic'a loru pomenire la anu dela Hristosu 1820.*“

Literatur'a nóstra si strainatatea. In societatea „Lessing-Veren“ din Lips'a intre altele s'au cetitu si dóue piese traduse din romanesce. Prim'a a fostu povestea „Doi feti logofeti cu perulu de aur.“ é'r' a dóu'a „Grui-Sángeru.“ poema de V. Alesandri. Éta ce scrie fóla: „Erste Beilage zum Leipziger Tageblatt und Anzeiger“ Nr. 340 despre efectulu produsu de aceste dóue piese: „Ambele declamatiuni urmatóre transportara pe ascultatori in Romani'a. Mai antaiu placut'a naiva a scenei nóstre, d.-r'a Flöszel, ceti unu basmu romanescu: „Doi feti logofeti cu perulu de aur.“ Erá fórtu naivu, trebuiá se fia basmu — si d.-siór'a Flöszel a si sciutu face prin gratiós'a comunicare a d.-s'ale pe cei adunati cá se-i multiamésca prin vti aplause. Totu asiá de bine se declamá eposulu romanescu alu d. V.

Alesandri, „Grui-Sángeru.“ de catra unu membru alu scenei nóstre, d. Adolf Meyer. Vasilie Alesandri este eroulu poetiloru romani si Nestorulu aventulu loru literariu, care a avutu roduri bogate: a produsu multu mai bune si frumóse lucrari de cátu acestu eposu, in care condamna la câte tóte pre unu „têlharu“ crudu si selbatecu, ce omóra totu fàrà nici o ratiune, mai apoi inca si pe betranulu seu tata; in fine inse 'lu absólva, pentru cá ultim'a s'a picatura de apa o dede unei passeruici insetate. Descrierile suntu la inceputu repulsive, devinu apoi infricosiatu de petrundiátóre.

La intrarea in balu. — Cu nepotintia a ve primá dómna, cu o rochia atátu de scurtá.

— Dar'... este o rochia de carnevalu, si apoi si carnevalu este asiá de scurtu.

Deslegarea Gaciturei de semne din nrulu I.

I.	II.
Pre ceriu nemiscate Stelele lucescu Si un'a pre alt'a Cu doru se privescu.	Intr'o limba dulce Si mândra sioptescu, Dar' nici filologii N'o sciú, n'o iubescu.

III.

Eu am invetiat'o
Si n'o voui uitá —
Façi'a t'a fusese
Gramatic'a mea.

Bene o-au deslegatu: Dómnele si domnisiórele Emili'a Onciu n. Ciavoschi, Virgili'a Muresianu n. Popu, Mari'a C. Popu, Eleonor'a Neamtú, Otili'a Puscariu, Eugeni'a Muresianu, Elen'a Popescu, Veronic'a Popu si domni Stefanu C. Popu, Eugeniu Olteanu si Joanu Popescu.

Premiale le-au cáscigatu: domnisiór'a Mari'a C. Popu si domnulu Joanu Popescu.

Deslegarea gaciturei de siacu din nrulu I.

I.	IV.
Pasericá sburatória, De ce-i trista doin'a t'a? Ce-ai pierdutu si ce te dóre, De voiosu nu poti cantá?	Floricea din carare, Ce esci trista, ce geleszi, De ce gemi in intristare Ah! de ce te vescediesci?

II.

Séu dór' jun'a-ti animióra
E orfana cá si-a mea,
Fár' amantu, fár' socióra
Ti gelesci viéti'a t'a?

V.

Dór' fetiti'a frumúsa,
Care grigia ti-a portatu,
Te-au parasitu sorucica,
Singurea mi te-a lasatu?

III.

Ah! atunce, sorióra,
Cânta, cânta de amoru,
Cá-ci frumós'a primavéra
Ti va-aduce socioru.

VI.

Ah! atunci ascépta draga
Primavér'a va sosi,
Si-atunci mân'a ei cea fraga
Er' de tene va grigi...

Bene o-au deslegatu: Dómnele si domnisiórele Emili'a Onciu n. Ciavoschi, Virgili'a Munteanu n. Popu, Eleonor'a Neamtú, Mari'a C. Popu, Eugeni'a Muresianu, Mari'a Onciu, Veronic'a Popu.

Premiale li-an cáscigatu dómna Virgili'a Muresianu n. Popu si domnisiór'a Veronic'a Popu.

Gacituri patrate.

De Eleonor'a Neamtú.

I.	II.																																	
<table border="1" style="display: inline-table;"> <tr><td>r'</td><td>c</td><td>c</td><td>m</td></tr> <tr><td>s</td><td>s</td><td>s</td><td>s</td></tr> <tr><td>o</td><td>i</td><td>i</td><td>o</td></tr> <tr><td>a</td><td>a</td><td>a</td><td>a</td></tr> </table>	r'	c	c	m	s	s	s	s	o	i	i	o	a	a	a	a	<p>Literile din cuadratele acestea se se asiedie asié încátu cetindu-se din susu in josu si dela sténg'a spre drépt'a se dee totu acél'asiu cventu.</p> <p>Terminulu pentru deslegare e 18/30 Martie a. c.</p>	<table border="1" style="display: inline-table;"> <tr><td>b</td><td>d</td><td>c</td><td>m</td></tr> <tr><td>u</td><td>u</td><td>u</td><td>u</td></tr> <tr><td>a</td><td>a</td><td>e</td><td>e</td></tr> <tr><td>l</td><td>l</td><td>m</td><td>m</td></tr> </table>	b	d	c	m	u	u	u	u	a	a	e	e	l	l	m	m
r'	c	c	m																															
s	s	s	s																															
o	i	i	o																															
a	a	a	a																															
b	d	c	m																															
u	u	u	u																															
a	a	e	e																															
l	l	m	m																															

Intre gacitori se voru sortiá icóne, cárti si alte obiecte de pretiu.

Proprietariu, Redactoru respundietoriu si Editoru: **Niculae Fekete Negrutiu.**

Imprimari'a „Aurora“ p. A. Todoranu in Gherla.